

ANKETA Z PRAHY:

Je dobré nazývat neprofesionální divadlo amatérským?

Jiří HANÁK, herec, režisér, dramatik, spisovatel a žurnalista: „Skoro před třiceti lety, ještě před emigrací do Anglie, jsem roku 1982 spolupracoval s ochotnickým souborem Tyl z Čelákovic u Prahy. Nastudoval jsem s nimi mou vlastní dramatizaci Bulata Okudžavy Vzestup a pád agenta Šipova. Dílo dodnes aktuální... Víte, já si nepotrpím na slova pocházející ze zahraničí (i když teď také hodně překládám). Pro mne je nejvýstižnějším výraz ‚ochotnické divadlo‘. I tehdy při režírování jsem si totiž uvědomoval, že na herce nemohu mít úplně maximalistické nároky, jelikož to dělají pro radost a ještě po své hlavní práci. Prostě - jsou ochotni něco udělat navíc. Divadelnímu festivalu v Kroměříži přeji hodně pěkných představení, dobré nervy organizátorům, vnímavé diváky a pečlivou porotu. V tom posledním bodě určitě vím, co říkám. Již několik sezón se totiž účastním předvýběrových porot pro Cenu Thálie.“

Jiří SUCHÝ, textař, dramatik, herec, zpěvák, výtvarník, filmař, nakladatel a zakladatel divadla SEMAFOR: „Já bych se v žádném případě nevyhýbal sousloví ‚amatérské divadlo‘. Vždyť v italštině ‚amare‘ znamená milovat. A většina amatérů miluje divadlo a dává mu mnohdy daleko více než někteří, kteří se jím profesionálně živí.“

(als)

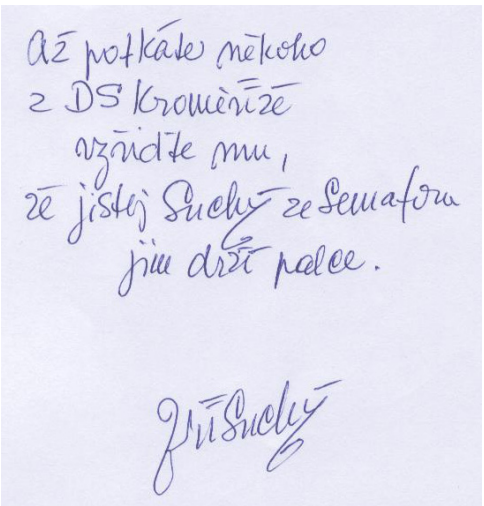
PLKY

ZE STARÉHO PIVOVARU

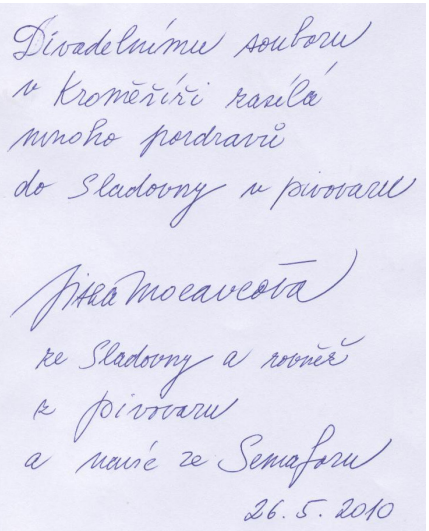
VYTRŽENO
Z KONTEXTU

„Plácl jsem po představení Jep-tišek dvě řádové sestry s dotazem - tak co holky, jak se vám dnes hra-lo? No a pak se lépe podívám a ony to byly skutečné sestry,“ za-šveholil při besedě v kruhu Vladimír Mátl. Moderátor Ladislav Langr dodal: „A to jsi je plácl jak máš ve zvyku!“

„Používáte hodně techniky. Pak je vysoké riziko, že něco podělá,“ zazněla výtka z kruhu směrem k Janě Štěpánové z DS Kroměříž. Ta odpověděla: „Ale už se taky sta-lo, že nám to fungovalo všechno!“

Milá věnování osobností divadla Semafor

Na vysvětlenou: Jitka Molavcová skutečně prožila dětství v pivovaru, v Praze Na Vinohradech, v místě dávných filmových ateliérů

SEMAFOR

Výše reproduko-vané zdravice v rámci slavnost-ního zahájení festivalu repro-dukoval prez-i-dent přehlídky Jiří Kašík

Za finanční podpory

Ministerstva kultury, Zlínského kraje a Města Kroměříže

Generální sponzor:

Sponzoři:

Patroni představení:

DIVADELNÍ PLK připravili: Art direktor: Saša Michajlovič. Foto: Jan Lehár a archiv (NIKOLI VINNÝ). O texty se postarali: Aneta Baierová, Antonín Kuzník a Michal Stein. Tisk: DTPTISK Kroměříž. Produkce: DS Kroměříž. Redakce děkuje za laskavý azyl ředitelce Starého pivovaru Janě Navrátilové.

www.divadlokrm.cz

3. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 27. – 30. května 2010

DIVADELNÍ

Kroměřížský

PLK

Pátek 28. 5. 2010

Ludmila Čápková

Zahrát zlou až nerudnou ženskou pro ni byl problém. Když dostala roli nerudné vzteklé matky, pořád byla - podle režiséra Aloise Hajdy - málo zlá. Nutil ji vžít se do role tím, že ji ironizoval, snažil se jí při zkoušce naštvat. Tenkrát chodila ze zkoušek domů s pláčem a maminka se jí ptala, proč to vlastně dělá, proč si tak ubližuje?

Ale Ludmila divadlo milovala, věděla, že bez takových rolí by nezískala ty patřičné ostruhy. Svou úlohu zvládla a stejně tak zvládla i spoustu dalších rolí a nejen těch divadelních. Dodnes jí můžeme spatřit ve filmech Ucho, od Karla Kachyni z roku 69, nebo ve filmovém muzikálu Pavla Hobla Třicet panen a Pythagoras. Už méně se ví, že v roce 1984 hrála v televizním filmu o České republice, který se točil pro Organizaci spojených národů. Na špičkovou divadelní scénu pronikla v roce 1991, když si v Městské divadle ve Zlíně zahrála v Mrštíkově Maryše.

Ale Ludmila Čápková byla tělem i duší ochotnice. Profesionální divadelní scéna ji nikdy nezlákala, přestože se nabídky objevily. Už v roce 1953 si zahrála, v tehdy založeném, souboru ZK Pal – Magneton. Účinkovala ve 32 činoherních představeních, ale uplatnila se i v operetách Hanáckého orchestrálního sdružení. Mo-ličrův Tartuffe, Čápkova Matka, Věc Makropulos, Ibsenova Nora, Brechtova Matka Kuráž, to jsou jen některé z rolí, za které se dostalo skvělé herečce, pocházející z Chropyně nemalého uznání. (aku)

Pokračování v dalším čísle

PROGRAM DNE:

8:30 Cesar a Drana
ZDS Zmatkáři Dobronín

11:00 A co láska
Amadis Brno

15:00 Muž sedmi sester
Břetislav Břeclav

20:00 Zdravý nemocný
DS Vicena Ústí nad Orlicí

Těšíme se!

A tak jsem se opět potkal s Michalem Steinem. Přijel až z daleké matičky Prahy. Měl jsem z toho radost. Už jsme se dlouho neviděli. Naposledy v legendárním Suchého Semaforu, když tam hostoval Divadelní spolek Kroměříž s Habaďúrou. To už je pár měsíců. Také loni jsme spolu psali tento Plk a zároveň zasedali v novinářské porotě festivalu Ludmily Čápkové. Už se na to oba zase těšíme. Těšíme se také na dvorního grafika Plku Sašu Michajloviče. Těšíme se na všechny, kteří běhají Starým pivovarem se zpoceným ustara-ným čelem, těšíme se na ty, co se starají o herce a porotce, co zabezpečují jídlo, pití a ubytování pro hosty.

I letos nás láká atmosféra kolem všech těch komediantů, kteří se sem sjíždí z Dobronína, Brna, Břeclavi, Ústí nad Orlicí, Pardubicemi, Uherským Brodem, Hubové, Bechyně a Olomouce. Lákají nás semináře, na kterých se po každém představení rozebírají výkony herců, posuzuje se scéna, kostýmy, padají zde dotazy na režii, hodnotí se celkový dojem. Těšíme se na obecn-stvo, které na Starý pivovar chodí na divadlo v hojném počtu. Divadelní spo-lek Kroměříž doslova kulturně resuscitoval skomírající Starý pivovar, když si tu se svolením města otevřel svou mateřskou scénu.

My novináři z Plku se zkrátka těšíme na všechny, kteří se snaží, aby ty čtyři festivalové dny proběhly hladce... Ale co to říkám, to je přece prázdné klišé! To na stránky Plku nepatří! Řeknu to jinak: Těšíme se na čtyři přátel-ské dny, těšíme se na setkání lidí stejné krevní skupiny, podobných zájmů, podobného myšlení, těšíme se na lidi ochotné bavit sebe i publikum, těšíme se na všechny, kteří jsou ochotni dávat jiným více, než si berou sami. Těšte se s námi a ať se vám festival líbí.

Antonín Kuzník

Ať žije první mezinárodní festival!

Divadelníky z Kroměříže jsem poprvé - jaksí symbolicky - potkal na po-děbradské zámecké terase při FEMADu 2008. Hned jsme si padli do oka a do noty. Bylo proto více než jasné, že jsem Jirkovi Kašíkovi neodmítl přijet na loňský ročník Festivalu Ludmily Čápkové.

Předem jsem věděl, že to bude v kroměřížské staré sladovně skvělé. A byl jsem i hodně zvědav, co vše DS Kroměříž (s prapodivným logem ve tvaru poloviční pneumatiky na vizitkách) uchystá? A bez nadsázky musím říci, že se všichni doslova překonávali. Za podpory města i dalších sponzorů doká-zali uspořádat organizačně náročnou akci na podtrženou jedničku. Upřímně před nimi smekám jednu ze svých baseballových čepic!

Festival se letos - díky slovenskému souboru - stává mezinárodním! A tak se, i když už pomalu není (snad mimo větší účasti v klubu mladých diváků, ale ty nemůže pořadatel mnoho ovlivnit) co vylepšovat, se nejen do staré sladovny těším. Na skvělé lidi, zajímavá divadla i tu neopakovatelnou atmo-sféru s těžší popsatelného milieu, kterou divadelní svět přináší. A taky - při-chystal jsem tentokrát kroměřížským jedno překvapení sám. Ale to bych před-bíhal. Těšte se na závěrečný večer, respektive pozdní nedělní odpoledne.

Michal Stein,

textař, scenárista a recenzent MF Dnes

KROMĚŘÍŽÁCI V SEMAFORU JAKO DOMA

Pořadatelský tým třetího ročníku Divadelního festivalu Ludmily Čápkové DS Kroměříž je - jak jste se možná již tady ve staré kroměřížské sladovně přesvědčili - nejen výbornou partou, ale také hlavně - divadlem. Je proto výborné, že se již stávají dobrou tradicí jeho vystoupení na prknech slavného pražského divadla Semafor. Hosty legendy českého divadelnictví malých forem Jiřího Suchého byli kroměřížští již úspěšně podvakrát. A v letošním roce si to zopakují do třetice (všeho dobrého). A určitě ne naposled! DS Kroměříž i v Praze dokazuje, že dnes již opravdu není rozdíl mezi amatérským a profesionálním divadlem. O tom svědčí nejen plná hlediště, ale i ohlasy řady odborníků.

Pouze jen škoda, že divadlo Semafor, jako scéna, má v Praze již jiné místo. Nejen DS Kroměříž by si jistě rád

zahrál v legendárních prostorách u pasáže Alfa, která vedla z poloviny Václavského náměstí. Tam to ze stěn doslova dýchalo Jiří Šlitrem či Jiřím Grossmannem. Pozor, ale tato místa nebyla úplně základní štací Semaforu. Soubor hrával nejprve poblíž pražské botanické zahrady v Praze2-Na Slupi a krátce i v ulici Ve Smečkách, kolmé na horní část Václavského náměstí (kde dnes sídlí divadlo jiné - Činoherní klub).

Současné působiště Semaforu v bývalém dejvickém (léta nevyžívaném) sále Globus je však velice příjemné, útulné a určitě se ještě hodně zapíše do análů českého divadelnictví. A takovou úplně maličkou, ale nezanedbatelnou, částku prostoru v oněch (nejen) semaforských análech má natrvalo i DS Kroměříž. Není to skvělé?

Michal Stein

Semafor

Ctihodné sestry z pivovaru

V našem malém městě je divadelní představení „Jeptišky k výročí“ poměrně známé. Lidé, kteří představení shlédli, odchází spokojení, ba dokonce nadšení a doporučují to všem známým a příbuzným ke shlédnutí. Všechna představení jsou vždy beznadějně vyprodána, a do Kroměříže jezdí lidé

vážený host, otec Hope. Tato muzikálová komedie nám však poskytne i momenty k zamyšlení, díky obrázkům a smutnějším textům písní se možná některým objevily i slzy v očích...

Ty ale nezůstaly nadlouho, protože by se dalo říct: co slovo, to perla, a proto slzy brzy vystřídal smích a potlesk. Díky tomu, že herci měli neustále kontakt s diváky, se nikdo nenudil a sál na Starém pivovaru se přímo otfásal smíchy. Nechyběl ani v edomostní kvíz, tombola a někteří diváci si s sebou odnesli i nějakou drobnost na památku. Písně vždy doplňovaly i působivé a dobře nacvičené tanečky.

Největší úspěch u diváků měla lehce bláznivá a popletená sestra Amnézie, která měla vždy na všechno odpověď a s přehledem dokázala situaci na jevišti zamotat tak, aby se diváci nenudili.

Prostě herci DS Kroměříž z divadelního klubu Starý pivovar opět neklamali a předvedli takový herecký výkon, kterým zaujali publikum a o to přeci v divadle jde. Protože se toho úkolu chopili skvěle, vysloužili si na konci opravdu bouřlivý, zasloužený potlesk.

Aneta Baierová

Drby ze zákulisí

– *Letošního zahájení festivalu se neúčastnil starosta Kroměříže Miloš Malý. To bylo značné překvapení. Starosta si ochotníky ze Starého pivovaru oblíbil. Pátrali jsme po příčinách a u baru nám prodal informace jeden důvěryhodný zdroj: „Starosta se urazil, protože neuspěl v konkurzu na otce Hopa ve hře Jeptišky k výročí. U konkurzu tvrdil, že jeho zpěv bude přínosem, že lidi z Kroměříže jsou zvyklí ho poslouchat. A protože roli nedostal, trucuje,“ pokračoval zdroj, „Jenže z toho trucování má zle doma a tak musel manželce slíbit, že se na Starém pivovaru přece jen ukáže!“ Tak uvidíme!*

– Hvězda DS Kroměříž Jana Štěpánová skromně tají jeden mimořádný herecký úspěch. Za film Sněženky a machři po třiceti letech získala od filmových akademiků sice malou, ale docela uznávanou cenu. Zvítězila v kategorii nejlepší milostná scéna roku. Jeden přítel rodiny nám opět u místního baru prodal informace: „Jana onu scénu trénovala s manželem asi půl roku a tak se jí to zalíbilo, že mají hromadu polen v ložnici dodnes.“ Na dotaz PLKu, jestli je to pravda Jana Štěpánová odsekla: „Furt je lepší mít hromadu polen pod sebou, než jedno poleno vedle sebe!“

– „Pro divadlo jsem ochoten obětovat vše,“ tvrdí Miroslav Kuběna, představitel otce Hopa. Kysele se ovšem tváří poslední dobou jeho životní partnerka, která bokem utrousila, že s tím celibátem během repríz to už trochu přehání.

(aku)

Zazáří v září?

KDO OCHUTNÁ PODĚBRADKU?

Festival mladého amatérského divadla (dále FEMAD) má - s menšími výjimkami potvrzujícími pravidlo - ohromnou tradici v polabských lázních Poděbrady. Již před více než třemi desítkami let se na něm zjevovaly takové veličiny divadelního světa jako doktor Ivan Vyskočil, doktor Pavel Bošek nebo - daleko pozdější ministr kultury - Pavel Dostál.

Pro tento kroměřížský divadelní festival je proto jistě nesmírnou ctí, že se již při svém druhém ročníku stal předkolem - právě poděbradského FEMADu. Došlo ke skvělé spolupráci s hlavní hybnou silou poděbradské soutěžní přehlídky doktorem Ladislavem Langrem, který umožnil kroměřížským pořadatelům převzít část „know-how“ finále FEMADu, aby se podmínky sjednotily. I když loni tomu tak trochu bylo jako v absurdním dramatu od Ionesca... A nejen v souvislosti s návazností na kroměřížskou soutěž...

Před rokem téměř u všech porot druhého ročníku festivalu - i v hlasování divadelních kolegů - zvítězil soubor SemTamFór ze Slavičína. Odnesl si hlavní výhru i tři ceny menší, odborné. Hledištěm staré sladovny se neslo, že slavičínští snad už mohou navíc vyhrát jen ve Sportce. Vavříny jim zaslouženě přinesly i nominaci do Poděbrad. Ale nakonec se na poděbradském festivalu slavičinské vítězné HOLKY ELKY nehrály! Ba co navíc, SemTamFór se FEMADu z časových důvodů nezúčastnil vůbec. Škoda, že ho nemohl nahradit jiný ze (v Kroměříži oceněných) souborů...

V Poděbradech vše klapalo na jedničku s hvězdičkou. Soubory zde našly tradiční pevné zázemí. Neopakovatelné uví-

Slavnostní zahájení festivalu

Místostarostka Jarmila Číhalová a vedoucí odboru školství a kultury Jiří Pánek slavnostně přestřihli pásku

tání je čekalo ve stylové zámecké šatlavě. Hlediště divadélka Na Kovárně bylo takřka vždy plné. Ladislav Langr připravil tradičně několik skvělých a neotřelých doprovodných společenských akcí. Workshopy klubu mladých divadelníků praskaly ve švech. Diskutovalo se nejen v hledišti, v učebnách přílehlého zámeckého komplexu, ve foyeru divadla, ale i při snídaních, v hospodách a kavárnách, ale i na kolonádě nebo na lodi, kterou provozuje předseda místního divadelního souboru JIŘÍ (který si dokonce zahrál letos v dubnu - přímo o velikonočních - v jednom ze speciálních dílů seriálu Ulice v TV Nova). Vše se schylovalo k nejočekávanějšímu - slavnostnímu vyhlášení a předání cen...

Ale co to? Ze slavnostního večera se Na Kovárně stala tak trošičku fraška. Totálně totiž zkolaboval systém počítání při tom nejdůležitějším - hodnocení a hlasování zástupců souborů. Kde se stala chyba? Možná v tom, že autoři hodnocení zapomněli, že vše nelze vyhodnotit jednotně dle předem připravených šablon. Třeba ženské herecké výkony, když dámy či slečny v některých soutěžních kusech chyběly. Večer tak připomínal spíše film Miloše Formana (který shodou okolností právě v tomto poděbradském areálu studoval) Hoří má panenko. Pouze na kolaps elektřiny nedošlo...

Ale i kouzlo nechtěného k divadlu přece odjakživa patří. Věřme tedy jen, že letos kroměřížští vítězové v září ochutnají originální pramenitou Poděbradku. A zároveň, že si dramaturgie zdejšího závěrečného vyhlašování převezme z Poděbrad jen to kvalitní „know-how“.

Michal Stein

z širokého okolí. To dnešní, v rámci festivalu Ludmily Čápkové, se také velmi podařilo. Hercům se povedlo roztleskat publikum a všichni odcházeli plni dojmů s úsměvy na tvářích a s rozzářenými očima. Prostředí kláštera v této hře bylo oživeno písněmi, tanečními vystoupeními a vtipnými hláškami. Udělali prostě z kláštera živé místo, kde každý žije tak trochu svým vlastním životem, ale přitom si všichni dokonale rozumí a doplňují se. Sestry slaví výročí a přijíždí za nimi i

Mezi čestné hosty festivalu patřil i syn Ludmily Čápkové (vpravo nahoře)

Mladí Zmatkáři spolupracovali taky s otcem „dr. House“

Tradiční účastník kroměřížského festivalu - divadelní soubor Zmatkáři Dobronín - je poměrně mladou divadelnickou partou. Vznikl na podzim 1993. Takže teprve nedávno odrostl divadelnické pubertě. Založil jej František Kunst s přáteli. Původní členové se rekrutovali z Dobronína, Jihlavy a Polné. Později se divadlo rozrůstá i o kolegy ze Stříteže a Třeště.

Soubor se snaží od svých prvopočátků spolupracovat s předními profesionály v oblasti dramaturgie a režie. A na jeho práci je to znát. Při prvních inscenacích hodně napomáhal tehdejší člen Horáckého divadla v Jihlavě Miroslav Večerka (dnes člen kladenského divadla), později kooperoval i s režisérem a uměleckým šéfem jihlavského divadla Petrem Žákem. Později se na inscenacích podílel i emeritní ředitel Horáckého divadla pan Miloš Stránský. Ano, pokud trochu znáte divadelní svět, jedná se o otce špičkového mladého herce Martina Stránského, který mimo jiné tak nezapomenutelně dabuje amerického seriálového doktora House!

Soubor se tradičně mimo Kroměříže představuje i na přehlídkách Třeštské divadelní jaro, Hanácký divadelní máj či Dačická kostka cukru a jiných.

(als)

BRNĚNSKÝ SOUBOR AMADIS NIKOLI V PUBERTĚ!

Láska pod drobnohledem

Absurdní tragikomedie A co láska (v originále „Luv“ - což je slangové uzpůsobení anglického slova „Love“) pochází z pera amerického autora Murrye Schisgala. Filmový nadšenci si možná vzpomenou na jeho scénář k nezapomenutelné komedii Tootsie s Dustinem Hoffmanem v titulní úloze.

Vlastní děj tak trochu připomíná nezapomenutelnou francouzskou filmovou komedii Dotěrný chlap s brilantním hereckým koncerterm Lino Ventury a Jacka Brela. Také zde se jedná o neúspěšného sebevraha. Anebo úspěšného, tím, že defakto svůj úmysl nenaplní? Nechejte se překvapit.

Pro úplnost dodáme, že se i tento Schisgalův scénář dostal filmového naplnění. A to roku 1967 a zahrál si v ní nedostupný Jack Lemon nebo představitel poručíka Columba Peter Falk.“

(als)

Cesar a Drana - bude to drama?

Pokud opomineme včerejší vystoupení domácího souboru v jeptiškovských hábitech, tak festival dnes ráno zahájí komorní monodrama kanadského autora, které proslavila na českých pódiiích Ljuba Skořepová.

Jedná se o strhující vyprávění staré rómské ženy plné originální životní filozofie, humoru i neutuchající vášně. Cesar zde není římským císařem, nýbrž koněm! Tento scénář se dočkal i několika rozhlasových inscenování a muzikálové verze, která se právě hraje v Kanadě, konkrétně na montrealských scénách.

(als)

Již loni měl Amadis v Kroměříži rezervováno dopolední představení. Tehdy se s inscenací Plný kapsy šutrů představil „pouze“ nesoutěžně. Dnes tedy „naostro“ v plné soutěžní zbroji!

Rovněž tento brněnsko-zlínský soubor, jako předcházející dobronínští Zmatkáři, je mladý. Dokonce by šlo říci, že je v pubertě. Oslavil totiž své třináctiny. I za tu dobu je za ním pořádný divadelnický kus práce. O tom svědčí ocenění, plakety a vavříny z mnoha festivalů pod záštitou Ministerstva kultury České republiky. A též se o něm popsalo již hodně novinového a časopiseckého papíru, nejen v Amatérské scéně. Navíc je Amadis jedním z mála souborů pod sluncem, který získal reprodukční práva k inscenování dramatu Plný kapsy šutrů.

Dnešní představení je trochu inspirováno filmovým světem. Takže se zbývá těšit na dramatizace další, jež Amadis chystá. Budou možná náročným oříškem, ale Amadis ho jistě rozlouskne keke spokojenosti budoucích diváků!

Břetislav a Břeclav to se skoro rýmuje

Asi nedostupný název má amatérské divadlo z Benešova u Prahy. Soubor pod současným vedením principála Josefa Pšeničky se jmenuje Svatopluk Benešov, Téměř každý na setkání se pana Pšeničky zeptá, co má společného s ne tak dávno zesnulým uhlazeným a noblesním představitelem předválečných filmů Svatoplukem Benešem... Soubor Břetislav tak trochu zvukomalebností Břeclav evokuje. Ale jich bych se spíše zeptal, kde mají Jitku!

Břetislav nám přivezl z kraje vína a dobrosrdečných lidí zinscenovanou prvotinu „mistra černých příběhů“ Jaroslava Havlíčka Muž sedmi sester. Na díle je zajímavé, že ačkoli se jednalo o autorovu literární prvotinu, napsanou roku 1928, knižně vyšla až roku 1999!

Bude mít Muž sedmi sester stejné úspěchy jako Havlíčkův zfilmovaný román Petrolejové lampy?

(als)

Pozor, nepleťte si herce Viceny!!!

DS Vicena z Ústí nad Orlicí - logicky hrající večer, neboť je oproti dopoledním „divadelním pubertákům“ už pořádným kmetem, existuje totiž úctyhodných 114 let(!!!) - asi každému trochu známému hereckého světa připomene herce Františka Vicenu. Ten byl sice špičkovým divadelníkem a rozhlasovým interpretem hereckých partů, ale do převážné většiny myslí se zapsal prorežimní roli komunistického funkcionáře Jana Ziky ve filmu Klíč (1971) a také v ne příliš (nejen historicky) povedené trilogii Otakara Vávry Dny zrady (1973), Sokolovo (1974) a Osvobození Prahy (1975).Co naplat, že se výborně uvedl ve snímcích Naděje, Zítřej vstanu a opařím se čajem, Volejte Martina, Dědeček Kylián a já, nebo S čerty nejsou žerty. Narodil se 24. června 1933 a dobrovolně odešel ze života 15. října 1984. Ačkoli tento herec, rodák ze Znojma v Ústí nad Orlicí několikrát vystupoval - soubor se nejmenuje po něm!!!

Orlickoústecký divadelní spolek má jméno po Hynku Vice-

Na festivalu již tradičně probíhají po jednotlivých představeních tzv. „kruhové diskuze“ pod vedením Ladislava Langra, prezidenta festivalu FEMAD v Poděbradech, jinak profesionálního moderátora a žurnalisty. Mimo to probíhaly i neformální diskuze a debaty zástupců souborů v místním baru.

Z inscenace Zdravý nemocný (DS Vicena)

novi, narozeném 17. září 1819, přímo v kostelní ulici číslo popisné 29 v Ústí nad Orlicí. Věnoval se již od roku 1836 vášnivě amatérskému herectví. Byl jedním z těch, kteří se bez nároku na jakoukoli odměnu, pouze ze svatého nadšení táhli s herec-

kou károu po vlastech českých. Pan Hynek Vicena byl dokonce nazýván „východočeským Tylem“. Tento místní divadelní bard se ani nedočkal samostatné Československé republiky. Zemřel totiž ve Velvarech 31. července 1911.

Závěrem si pana Hynka Vicenu připomeňme citací z časopisu Divadlo z 5. října 1909: „Nejstarší český herec Hynek Vicena oslavil v pátek své 90. narozeniny. Staříčský nestor českého divadla stál opravdu u kolébky českého

divadla a byl jedním z nemnohých, kteří jen z nadšení a zápalu pro českou věc a české divadlo dali se na klopotnou dráhu českého herce, aby po vzoru Josefa Kajetána Tyla probudil divadlem národní vědomí.“

(als)